

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՊԱՏԿԵՐԻՆ ԱՌՋԵԻ

Արիւնաքաքաւ խաչուած ֆիսուսի
Պասկերին առջեւ, խորանին սակ լուռ,
Երեք մոմերու կրճին, մեկուսի,
Կը ծըխայ անվերջ բուրվառը մահուր:
Կընդունիր կ'այրի կրակին վրայ յուշիկ,
Մինչ փոքրիկ հնոցէն կայծեր մերք՝ ուժգին
Թափով՝ կ'ոսնուն դուրս, ու բոյրն անուշիկ,
Ծաւալելով մեղմ, կ'ելնէ դէպ երկին:
Երբոր գուլաներն խունկին՝ գալարուն՝
Կը հասնին իրենց, կը խըսղան կարծես
Բոցեղէն աչերն աղուոր մոմերուն,
Ամպերուն մէջէն ժպտող աստղի պէս:
Ու խաչին վըրայ մահացած դէմքին
Շուրջն աղօսացած հանանչներն անեւջ
Յանկարծ նոր կեանքի շունչով կը բըրնկին
Լուսապըսակի մ'անեղծ փառքին մէջ:
Դանիրէ Թ. Ե. Գ.

ԱԻԱԳ ՈՒՐԲԱԹ

Սոսկալի օրն է այսօր, Նախամարտիկ երկնաւոր,
Ուր, մեռնելով խաչին վրայ, հազար արեան ծիրանին.
Ոսկերուդ սակ կը վըժժար, գունաքափուած՝ մոլուցէն,
Խուժան մը, զոր սքըսում աչքդ կը գըրկէր սիրալիր:
Դուն գիտէիր թէ ամբոխն յամառօրէն կը մերժէ
Ճըւմարտութիւնը, երբ ան կ'իջնէ իրեն՝ երկինքէն.
— Այսպէս էր որ, ի վերջոյ, փալիլուն ոսկի ըլլալէ
Առաջ, կապարն ընդ երկար Տարբալոյծին պատհեց յոյսն:
Ո՛հ, գերագոյն Տարբալոյծը Դուն ես միայն, դուն, ո՛վ Տէր.
Եղջերանօրն ամրակուռ՝ անխախտ Հաւասքն է ինքնին,
Իսկ Յոյսն ու Սէրը՝ անոր բոցերն անեւջ, հրաբորբոք:
Կամենալով Աստուածներ շինել, առիր Մարդկութիւնն.
— Դի՛ր մեր սիրտերը սրտիդ մէջ, փոխարկէ՛ զմեզ քեզի,
Ու վերածէ մեր կապարն յաւերժական ոսկիիդ:
Թրգմ. Թ. Ե. Գ. LOUIS LE CARDONNEL
1916, Դանիրէ